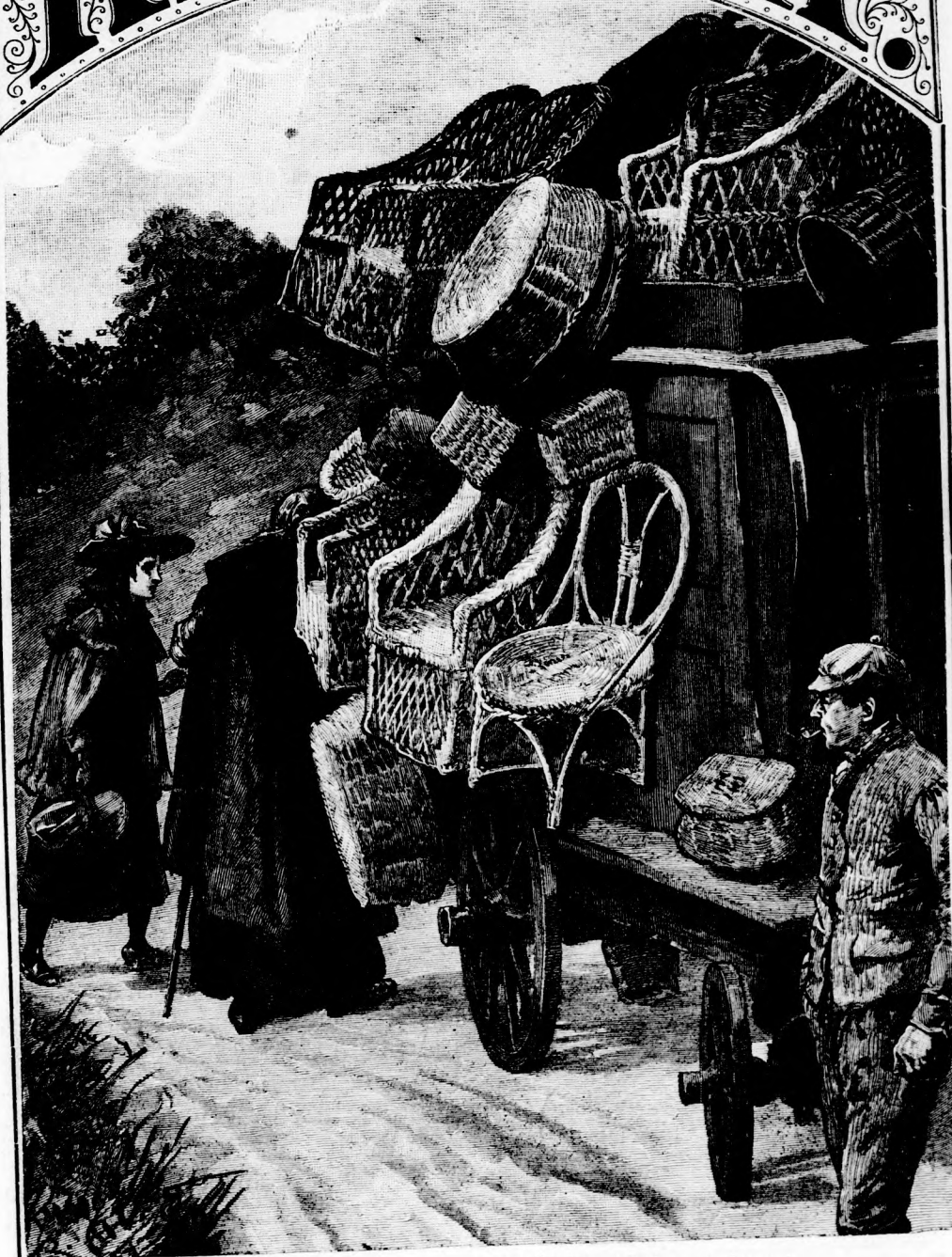

KIS LAP

FRUZSINKA FELSZÁLLT A SZEKÉRRE. (Lásd a 119. lapon.)

XLVIII. köt. 8. szám. Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. február 24-én.

FRUZSINKA TITKA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

Egyetve, aggódva ment Fruzsinka, mind-untalan hátra pillantgatva, nem látja-e valaki. Végre eljutott a sűrűbe.

— Idáig szerencsésen jártam, nem látott senki.

Csakugyan szerencse volt-e, csakugyan senki sem látta-e? Ő úgy hitte. Egyenesen egy vén, vastag fának tartott, melynek oldalában nagy odu látszott oda bedugta a batyuját, aztán szinte ösztönszerűleg kihuzta zsebéből a Vilmának szóló levelet, hogy meggyőződjék, teljesen rendben van-é? De hirtelen vissza is dugta és ijedten nézett körül. Mint ha neszt hallott volna... olyant, mint mikor száraz galyvagy haraszt zörög az ember lába alatt. Ez azonban csak egy pillanatig tartott. Megint mély csönd uralkodott az erdőben.

— Semmi... csak képzelődtem... száraz galy eshetett le valamelyik fáról. Most már sietnem köll.

Szaporán lépegetett, nem gyanítva, hogy nem igen messze tőle valaki még gyorsabban halad éppen abban az irányban, jócskán meg is előzi, aztán arra a gyalog-utrá tér, amelyen Fruzsinka halad és itt már lassan tipegve jön vele szemközt. Eyszerre azonban, amint az ösvény egy bokor mögé fordult, szemben találta Fruzsinka a vén Sára cigány-asszonyt.

Nem ijedt meg, nem is igen törődött vele és szó nélkül tovább akart menni. De a vén Sára elállta az útját s alig szólt néhány szót, már nem sietett Fruzsinka

odább. Mert a vén cigány-asszony jó-akaró, barátságos hangon így szólt:

— Drága sép kisássonnykám, hát csakugyan árrá sántá el magát, hogy megsekkik? A lévelét meg magá visi á postára?

Fruzsinka elvörösödött, félig haragjában, de még inkább a meglepetés miatt. Csakugyan boszorkány ez a vén Sára, hogy mindent tud? Sőt most így szólt tovább, még pedig igen komolyan:

— Mindént tudok én. Tudtám is, hogy így les. Elig báj, hogy így lett. De hát á kisássonny nágyon okos, nágyon tudós kisássonny, hánem mégis csak gyérék-léány, nem gondol mindenre.

— Mire nem gondoltam?

— Árrá, árányos kisássonnykám, hogy há magá megy á postára, á postás ur látni fogjá és csodálkozni fog; és májd há kérésik á mégsekett kisássonnykát, á postás ur megmondjá, hová sólt ázs á levil... és ott mégtálálják á kisássonnykát.

— Csakugyan, erre nem gondoltam, szólt Fruzsinka meghökkenve. Most már nem is tudom, mit tegyek.

— Nincs báj. Májd én féládom. Récsépisével ugy-é? Né féljen... á sárokról nizsheti, mikor bémégyek á postára... és elhozsom á kisássonnykának á récsépisét.

Ez nagyon jó segítségnek látszott, de Fruzsinka még gyanakodott. És mert elszánt természetű volt, így szólt:

— Mért szól maga bele az én dolgomba? Ugy tesz, mintha jót akarna velem... de mi oka van rá?

A vén cigány-asszony mintha elérzékenyülten nézett volna rá; de aztán nyugodtan felelé:

— Mindénnék ván oká, hát énnék is ván oká. Egyser májd megtudjá. Most á

kisássonnyk
Sára segít
segítették.
tok. Csák

És Fru
tek, mign
mellék-ut
lehetett j
a vén cí
levél-bély
zsinka a
odább. F
percz mu
ismét F
levélről s

— Kö
tett nek
kerülő u

— Á
elkísiren
sonyka c

— N

— N

ottan és
most há

Fruzs
asszony
benne.

vén Sár

hogy ar

ötlő, ho

jó lesz

Fruzs

— I

készülő

— I

csak g

Hánem

stáció

hozshá

kisássonnyká nagy bájbán ván, hát a vén Sára segít. A vén Sára is erilt, mikor rájtá segitettek. No, erril többet nem mondhatok. Csák ne filjen, ádjá idé ázst á lévélet.

És Fruzsinka átadta. Aztán együtt mentek, mignem a falut megkerülve, egy szűk mellék-utezához értek, melyen a postához lehetett jutni. A sarkon Fruzsinka megállt, a vén cigány-asszony pedig a levéllel és a levél-bélyegre való pénzzel, melyet Fruzsinka adott neki, szaporán lépegetett odább. Bement a posta-épületbe, néhány percz mulva kijött, s mihamar ott is volt ismét Fruzsinka mellett, átadva neki a levélről szóló póstai vevényt. Rendben volt.

— Köszönöm ... igazán jó szolgálatot tett nekem. De most sietek, mert azon a kerülő uton kell haza is mennem.

— Ázson ázs uton mégyék én is, hát elkísírem. És holnap réggél akár á kisássonnyka élutázni?

— Nem, csak pénteken ... ugy irtam meg.

— No, nem hisem, hogy jó helyre jut ottan és nem hisem, hogy eljut oda, há most házsá tér.

Fruzsinka meghökkenve nézett a cigány-asszonyra. Már félig félt tőle, félig bizott benne. Még eddig mindenben igaza volt a vén Sárának s ugy látszik, van valami oka, hogy annyira érdeklődik. És az is szembeötlő, hogy jó-akarattal beszél. Talán mégis jó lesz reá hallgatni. Habozva kérdé tehát Fruzsinka:

— Mért gondolja, hogy rossz helyre készülök és hogy el sem jutok oda?

— Mert ázs á Vilmá kisássonnyká is csak gyérék-kisássonnyká. No dé jó is léhét. Hánem á mikor indul, ázs itteni vásuti stáczióon mégismérik és még ázs nap házsá hozshátják.

— Ó! Akkor hát mit tegyek?

— Ázst is mégmondom, csák gyíjjén ide á siribe.

Bementek az erdő sűrűbb részébe s ott a vén cigány-asszony legelőször is elmondatta Fruzsinkával apróra, mi történt tegnap este, mit tudott meg az éjjel és mit tett ma délelőtt; azután ő beszélt röviden, de oly határozottan, hogy Fruzsinka mihamar elszánta magát.

— Jól van, hát nem térek többé vissza a házba, megyek magával. Nem tudom, mért akar rajtam segíteni, de elhiszem, hogy jót akar velem. Különben nekem már ugyis mindegy. Végkép eltökéltem, hogy itt nem maradok.

— Akkor hát siéssünk, szólt a vén Sára. Ázs én népem már odább ment, de utól érijük éket. Csák a kisássonny bátyuját kell kivenni á fábul.

Tessék, hát ezt is tudja! Fruzsinka már nem is csodálkozott, azaz inkább talán azt hitte, hogy ebbe a vén Sárába csakugyan valami boszorkányos tudomány szorult; az nem jutott eszébe, hogy a cigány-asszony talán látta, mikor ő, Fruzsinka, oda rejtette a csomagot és nézegette a levelet: és ebből kitalált mindent.

Elő vették a csomagot és szapora léptekkel indultak meg. Nem a falu felé, nem is az ország-utra, hanem az erdőcskén keresztül, aztán réteken, szántó-földeken végig, ugy hogy mihamar olyan tájra jutottak, melyet Fruzsinka nem ismert. És már esteledett, de a vén Sára csak ment tovább.

— Messzire megyünk még? kérdé Fruzsinka fáradtan.

— Még jó dáráb ... de sitít éstíre ott lésünk.

(Folytatás a 118. lapon.)

MARISKA ÚTJA.

(Képpel a 117. lapon.)

Az én Juliskámat
De régen nem láttam!
Egyre kérdezgetem
Ot az iskolában.

Talán csak nem beteg?
»Ő nem, de az anyja:
Otthon őrzi, óvja,
Hiven ápolgatja.

Csupán ő gondozza,
Ápolgatja, óvja.
Nincs édes anyjának
Más vigasztalója.

Két hete, hogy szenved
Gyötrő forró-lázban —
És nagy a szegénység
Abban a kis házban.«

Ó!... megyek, rohanok...
Kérlek mamám téged:
Juttass szegényeknek
Egy kis segítséget!

És... énvelem küldjed!
Viszem nekik sebtén.
Madárnál gyorsabban,
Nyílnál sebesebben.

Tárczámban pénzezske,
Telve a kosárcám...
Bár segíthetnék az
Özvegyen és árván!

A rideg szobába
Nesztelen beléptem...
Szegény kis Juliska
Ott térdele éppen.

Gyöngye karjaival
Anyját körül fogva,
Forró imádságot
Mondott nagy zokogva:

»Könyörülő Isten...
Mentsd meg jó anyámat!
Megölne utána
A keserű bánat!

Hiszen mi kettecskén
Csak egymásban élünk...
Egy a mi fájdalmunk,
Egy a mi reményünk.

Egyik angyalodat
Küldjed hozzánk, Isten...
Hogy mi gyötrelmünkben
Minket megsegítsen!«

Megdöbent a szívem.
Szemem könnybe lábadt.
S félve nyujtám oda
Pénzes tárczácskámat.

»S itt a kosaramban
Hozok cukrot, kávé,
Narancsot, piskótát,
Bort és csokoládét.«

S az ajtón belép most
Egy ur. tudakozva...
»Nini, doktor bácsi!...
A jó Isten hozta!«

»Te vagy az Mariskám?
Mamád küldött engem.
Csitt!... A beteg ott van...
Most legyetek csendben!«

Juliska remegve
Szótalanul állt ott...
Csak ezt rebegette:
»Légy Istenen áldott!«

S mint ha édes anyja
Már is javult volna,
És szenvedő arcán
Le öröm-köny folyna:

»Csakugyan... angyalát
Küldé le az Isten,
Hogy nagy keservünkben
Minket megsegítsen!«

MARISKA ÚTJA. (Lásd a 116. lapon.)

(Folytatás a 115. laphoz.)

Csakugyan öreg este lett, mire Fruzsinka azt vette észre, hogy ország-utra jutottak. De nem sokáig haladtak rajta. Letértek a mezőre, ahol több pásztor-tűz égett. Amint közelre értek, látta Fruzsinka, hogy nem pásztor-tűz az. Czigány-csapat táborozott az ut közelében. Három rozoga szekér állt ott, a sovány lovak ki voltak pányvázva és legelészték, a czigányok pedig a tüzek körül heverészték.

Fruzsinka nagyot nézett, tudván, hogy neki is ez lesz az éjjeli tanyája. De a czigányok is nagyot bámultak, mikor megpillantották. Fölugráltak, körül fogták s a maguk nyelvén élénken beszéltek a vén Sárahoz; de mind ez csak pár pillanatig tartott. A vén Sára igen kurtán és igen parancsoló hangon mondott néhány szót, mire a czigányok gyorsan vissza tértek a tüzekhez, mint ha félték volna, hogy alkalmatlanok lesznek. Fruzsinkának nem éppen nagy gyönyörúsége telt a kompániában. Előkelő uri házában élt eddig, mint uri szülék, finom műveltségű, gazdag emberek gyermeke s eléggé meg tudta már érteni: micsoda fonák helyzet az, hogy itt most kóbor-czigányokkal tanyáz együtt. Félt is, undorodott is, és titokban szégyenkezett is; csak hogy most már nem változtathat a dolgon és legokosabb lesz, ha elhallgatja amit gondol és érez.

De a vén Sára leolvasta az arczáról. S mosolyogva szólt:

— Séginy cigány ném hál kástilybán, sém pátyolátos ágybán. Dé né féljén árányos jószágom, lés jó vácsorája és jó puha ágyá. Most csak iljen ide a fibe pihenni.

Le is ült Fruzsinka, mert nagyon fáradt volt. Kíváncsian leste, honnan kerül elő a

jó vacsora és a jó ágy. Nem igen látott azonban egyebet, mint azt, hogy a vén Sára oda ment az egyik csoporthoz és szólt valamit, mire két-három fiatalabb czigány-asszony és lány gyorsan fölugrott és az egyik szekérhez ment. Ott motozgatnak, elő szedtek valamit s vitték az öregnek. Ez figyelmesen megvizsgálta, aztán elhozta Fruzsinkának: szép tányéron hideg csibe-sült volt és jó fehér czipó. Akárki is jóízűen megehetette, ha nem törte rajta sokat a fejét: vajjon ez a szép tányér meg az a csibe honnan kerültek ide? Hát ha lopott jószág? Fruzsinkának ez úgy félig-meddig eszébe jutott, de annyira fáradt és éhes volt, hogy nem gondolt vele, hanem elfogadta a vacsorát.

Mikor elkészült, az öreg Sára így szólt:

— Most fekidjék le, kisassonykám; elfáradt. Jó ágyá lés, tisztá ágyá. És ne filjen semmitil, magám fogom érizni.

Egyik szekérhez vezette, melynek ponyva-fődele alatt csakugyan tűrhető ágy volt vetve a szekér-kasban. Fruzsinkát igazán meghatotta ez a gondoskodás.

— Köszönöm, Sára. Maga igazán nagyon jó hozzám. Csak aztán el is juttasson olyan vasuti állomásra, ahol bátorságosan beszállhatok, ahol senki sem ismer.

— Méglés. Ámit ázs ereg Sára ígír, ázs még is lés.

Fruzsinka felkapaszkodott a szekérre és lefeküdt, persze csak úgy ruhástul. Nem aludt el mindjárt, mert mégis csak nagyon nagy és hirtelen volt a változás, mely vele történt. És azt sem tudta megérteni, hogy ez a vén Sára miért fogja annyira a pártját? Mert hogy igazán javát akarja, most már bizonyos. Most is csak oly alázatosan beszél vele, mint ott a kastély

közelében róla, a t...
egy látsz...
csapatnál...
delmeske...
most bizo...
móniáznia...
kel. És a...
látta, hal...
jolt föléj...
mögte:

— Ség...
igázi he...
Sára hál...

Más n...
tisztá bö...
nézett és...
van. A...
szállható...
gedte, h...
Fruzsink...
bizony a...
az utról...
nék. Ott...
ben s cs...
jut odá...
innen. F...

— Cs...
Sára. H...
hoznák...

És es...
a vén...
korán re...
nagy sz...
másra;...
mert az...
nák a cs...

Regg...
jelent s...
kát, aki...

közeliében, szinte gyöngéden gondoskodik róla, a többi cigányokat távol tartja s úgy látszik, nagy a tekintélye az egész csapatnál, mert mindenki pontosan engedelmeskedik neki. Ha rossz szándéka volna, most bizony már nem köllene sokat ceremóniáznia olyan gyöngé, védtelen gyermekkel. És amint félálomban ott derengett, még látta, hallotta, amint a vén Sára oda hajolt föléje, nézte alszik-e és magában dörögte:

— Ségíny kicsiké! Eljuts bizony a magád igazsi helyére. Né mondják, hogy a vén Sára háládátlán.

Más nap Fruzsinka, alig hogy fölébredt, tiszta bögrécskében jó tejet kapott. Szét nézett és látta, hogy nem igen messze falu van. A szekérről azonban csak kis időre szállhatott le, mert az öreg Sára nem engedte, hogy sétálgasson és jó oka is volt, Fruzsinka belátta, hogy a cigány-rajok bizony alkalmatlan, vásott ficzkók, de meg az utról valaki meg is láthatná s gyanakodnék. Ott heverészett tehát egész nap a szekérben s csak azon nyugtalankodott, hogyan jut odább, ha a cigány-csapat nem mozdul innen. Pedig holnap már péntek.

— Csák tirelem, méglés, biztatta a vén Sára. Hármán is járnak utána, éstire majd hozsnák hirt.

És csakugyan hoztak. Mert lefekvéskor a vén Sára tudtára adta, hogy holnap korán reggel erre fog jönni a kosaras német nagy szekérrel, az elviszi egy vasuti állomásra; ők, a cigányok, nem vihetik oda, mert az gyanut keltene, mindnyájokat elfognák a csendőrök s velök Fruzsinkát is.

Reggel a kosaras-szekér csakugyan megjelent s a vén Sára oda vezette Fruzsinkát, aki hálálkodni kezdett.

— Sémmit sém téttem, kisássonnykám, csak adósságot fizettem. Dé nem hisém, hogy á hová megy, ott segíteni tudjánák á kisássonnykám báján. Hát még mondok valamit. Ván egy kis plájbása és pápirosá? Láttam, ván egy kis könyvecskéje.

— Van egy kis jegyzőkönyvecském.

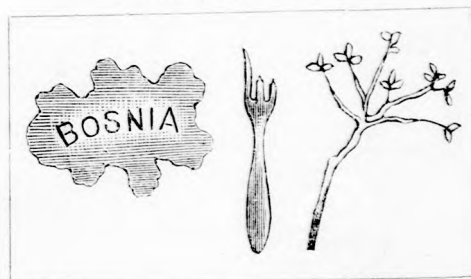
— Hát írja belé: *Török Ambrus, Sájófálván*. Most Mihálytelkére megy, ugy-é? No, ázs nincs nágyon messe Sájófálvátul. És há nem lés jó dolgá barátjainál, csak ménjén Török Ambrus urhoz Sájófálvára és mondjon el ott mindént. Ott bizonyosán jó dolgá lés. Én mondom.

Fruzsinka felszállt a kosaras társzekérbe (Lásd a képet a czimlapon.) s egy órával később a vasuti állomásná! volt. Az emberséges kosár-kereskedő segített neki a jegyváltásnál is és Fruzsinka csakhamar ott ült a robogó vonaton s izgatott örömmel szólt magában:

— Két óra mulva ott leszek az én kedves jó Vilmácskámnál!

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Gyermekhumor“

Rajzok és jellemző vonások a gyermekvilágból. Összegejté **Forgó bácsi**.

KIS REPEDÉS, KIS HIBA. (Lásd a 126. lapon.)

AL

cs

egy ho

tyácska

kének é

kének k

szelid, e

mes ját

sa. M

fehér v

dig az

a czim

kék.

annak

mert

múlt,

Borza

neveze

nem k

nek

jártak

Min

Dinik

kérde

kék B

ténet

maig

szor

jut,

nagy

nek,

telke

nak

én m

E

ban.

haza

totta

A KÉK BORZAS.

— Víg beszélyke. —

TALÁN nem is tudjátok, hogy kicsoda mi-csoda volt Borzas? Semmi egyéb, mint egy hosszú, borzas szőrű fehér pincsi kutyácska, Mimi-kének és Dini-kének hűséges, szelid, engedelmes játszó-társas. Mondom, fehér volt; pedig azt irtam a czimbe, hogy kék. Megvan annak az oka, mert kicsibe múlt, hogy Borzas híres nevezetességgé nem lett, akinek csodájára jártak volna.

Mimikétől és Dinikétől ne kérdezzétek a kék Borzas történetét, mert maig is, ahányszor eszökbe jut, először is nagyot nevetnek, aztán röstelkedve futnak el. Inkább én mondom el.

Egy napon Andoréknál voltak látogatóban. Nagyon jól mulattak. Mégis, mikor haza felé bandukoltak, mint ha nagyon bántotta volna őket valami.

— Mi csakugyan nem fogunk holnap Andoréknál amolyan ritkaságot mutathatni, sohajtá Mimike.

— Magam sem tudok semmit, szól Dinike. De majd otthon szét nézünk. Talán mégis akad.

Az a ritkaság, amit Andoréknál láttak, egy szép kis fehér veréb volt. Andor és testvérei nagy dicsekedve mutogatták.

— Nektek nincs ilyen ritkaságotok, ugy-e?

Persze hogy nincs! Amint haza értek, előszedték minden holmijokat és sokáig tanakodtak. De, bár szép könyvük, játék-szerök bőven volt, ez most mind nagyon hitvány portékának látszott előttök.

— Az afféle nem versenyez-

het a fehér veréssel! szól Dinike. Az csoda-madár. Nekünk is valami csoda-jóság köllene.

— Az ám! De micsoda?

... SOKÁIG TANAKODTAK.

Mimike akár bele is öszülhetett volna, mégsem találta volna ki, hogyan tegyenek szert csoda-állatra, mikor nincs. Dinike azonban hirtelen fölugrott és diadalmasan kiáltott fel:

— Nincs? Majd lesz! Szemök-szájok eláll Andoréknak, olyan csoda ritkaságot mutatunk nekik.

— Mi lesz az?

— Mindjárt megtudod. Keresd elő Borzast és hozd ide. Addig én is hozok valamit. Az imént láttam, hogy a szobalány épp abba hagyta a vasalást, mert mamácska a boltba küldte. Mire megjön, elkészülünk.

Mimike nem értette, de bizott leleményes bátyjában. Sietett tehát Borzasért, elő is hozta mihamar, mert a szelíd, elkényeztetett kutyácska nagyon szerette, ha kis gazdáitól ölebe vették, játszottak vele.

No de most az egyszer csakhamar olyat tapasztalt, ami sehogysem volt inyére.

Nagyot nézett Mimike is, mikor Dinike belépett a szobába. Nem jött üres kézzel. Nagy, mély eseréptálat hozott, mely tele volt valami sötétes folyadékkal.

— Mi az, mi lesz azzal? kérde Mimike.

— Mindjárt meglátod. Elcsentem a vasaló-deszka mellől, de előbb bele töltöttem az egész üveg kékitőt. Sejtetd már? Befestjük Borzast kékre.

— Borzast? kékre?

— Igenis. Majd aztán hetykélkedjék Andor! Láthatott fekete kutyát, fehér, vörös, sárga, tarka kutyát... de kék kutyát még nem látott a világ. Hát nekünk kék szőrű kutyánk lesz. Csak jól meg kell fürösztelnünk a Borzast ebben a kékitős vízben s kész a csoda.

Mimike nagyot nevetett. Az nagyon mulatságos lesz.

A kis pincsi nem találta nagyon mulatságosnak a dolgot. A kék szín ellen talán nem lett volna kifogása, ámbátor meg volt ő elégedve eddigi szép fehér színével; még abba is bele törődött volna, hogy megfürösztik, mert ezt koronként meg-megtették vele. De ez a mostani fürdő szörnyű módon nem volt gusztusa szerint. Amint benyomta Dinike a kék folyadékba, Borzas mérgesen kapálózott, tüszkölt, szükölt; de csöpp jószág létére nem birt ellen szegülni. Dinike pedig biztatta:

— Ne félj semmit, kutyuskám! Nem lesz semmi bajod. Szép leszel, világ csodája leszel. Nem is lehet ez a fürdő borzalmas... olyan kellemes lágy ez a víz... bizonyosan a kékitőtől.

Szegény Borzas bele törődött a sorsába, s mikor kiemelték a vízből, eleresztette fülét-farkát és kábultan állt ott, nem örvendezve, hogy csoda-jószág lett belőle. Mert csakugyan kékre vált a szőre. Olyan kutyácskát még csakugyan nem látott a világ. Pedig még nagyobb csoda is következett.

— Ezzel a törölő-ruhával lesimitom a szőrét, hogy össze ne csöpögtesse a szobát. Aztán a kályha mellé fektetjük, ott hamar megszárad. Így ni! A kékitőt kiöntöm, hadd törje a szoba-leány a fejét, hová lett. Majd kever mást, ha köll neki. Minden rendben van.

A csoda-Borzast mozdulatlan feküdt a kályhánál, össze csapzott szőre most már éppen nem volt borzas, hanem inkább mint ha levasalták volna. Néha nyalogatni kezdte, de hamar abba hagyta. A festék nyilván nem jól izlett neki.

Mind meglepett nike vigaszból, vacsorkának:

— Füstszunyókák!

Nem nyugodt

rendben várja őt

és apát készült

kelve a lelkend

— Tessék

nős-béke

— M

kek ap

— csoda!

Min

értetté

csoda-

leány

— hogy

Siet

— hogy

azon

és D

csoda

de a s

kánal

— czél v

lába

fából

tudot

—

mam

Minden rendben és holnapra a nagy meglepetés biztosítva lévén, Mimike és Dinike vígan néztek egyéb játék után. Később, vacsora táján, vittek enni-valót Borzaskának; de a kutyácska alig szagolt hozzá.

— Fürdő után jobb szeret pihenni és szunyókálni. Hadd feküdjék nyugodtan.

Nem sokára maguk is lefeküdtek és oly nyugodtan aludtak, mint akiknek legjobb rendben a szénájok. Sőt még dicsőség is várja őket. Más nap reggel vígan keltek föl és apával, mamával együtt épp reggelizni készültek, mikor a szoba-leány, szinte kikelve a képéből, berontott a szobába és lelkendezve szólt:

— Nagyságos asszony! Nagyságos ur! Tessék csak ide jönni! A Borzából teknős-béka lett! Soha ilyet!

— Meghibbant az eszed? szólt a gyerekek apja nevetve. Mit fecsegsz össze-vissza?

— De csak tessék megnézni! Eleven csoda!

Mimike és Dinike össze néztek. Csak félig értették a dolgot. Hogy a kutyácskából csoda-állat lett, azt tudták; de a szoba-leány nem a kék színéről beszél, hanem hogy teknős-béka lett.

Siettek mindnyájan a másik szobába, hogy megnézzék a kutyácskát. Hát bizony elámultak mindnyájan, még Mimike és Dinike is. Mert az csak a kisebbik csoda volt, hogy a kutyácska kékre vált; de a szoba-leány igazat mondott: a kutyácskának szőr helyett valóságos kemény páncél volt a hátán; de még a feje, füle, farka, lába is mind olyan merev volt, mintha fából faragták volna ki. Járnai is alig tudott, csak úgy düllöngélt, majd elbukott.

— Már ez csakugyan furesa, szólt a mama. Mi történt ezzel a szegény állattal?

Fölemelte és meg akarta simogatni, de nem lehetett; olyan kemény volt és úgy kopogott a kutyácska háta, mint a deszka. Mimikének és Dinikének az arcukról le lehetett olvasni, hogy tudnak valamit a dologban, s az apa kérdésére Dinike el is mondta mit tettek.

— Jesszusom! szólt a szoba-leány. De hiszen az nem volt csupán víz... hanem keményítő, mert gallérokat vasaltam. A keményítő a szegény kutyácskának a szőrébe ragadt és rászáradt.

Apa, mama, bár mint iparkodtak is, hogy komolyak maradjanak, nagyot kaczagtak.

— Tökéletes munka volt, szólt a mama. Nem csak megkétkéztétek, hanem ki is keményítettétek a kutyácskát.

— S a siker teljes, mondá apa. És az ilyen jól megfontolt, okos cselekedet meg is érdemli a jutalmát. Délután bemutatják Andoréknak a csoda-állatot. Magam is azt hiszem, hogy kikeményített pincsi-kutyát még nem láttak. hozzá még kéket! Majd megbámulják a kutyát is, a mestert is. Lesz nagy dicsőség!

Dinike sejtette, milyen lesz ez a dicsőség. Hiszen agyon csufolják!

— Kedves apa, kegyelem! Belátom, bolondot tettem... Már nem akarunk csoda-jószággal parádézni... ugy-e nem, Mimike?

Mimike is lemondott a dicsőségről s a szülék nagylelkűen megbocsátottak, de oly föltétellel, hogy Mimike és Dinike állítják Borzaskát vissza az ő régi állapotába.

Ez nehéz munka volt s a szegény kutyácska ugyanesak megszenvedett a sok fűrösztésbe, dörzsölésbe. A fele szőrét elvesztette, piszkos színű is maradt hosszú időre; de lassan-lassan mégis rendbe jött.

Mimike és Dinike azonban nem szeretik, ha valaki kérdezősködik: milyen is volt az ő csoda-állatkájok?

EGYIK NEVET, MÁSIK SIR.

— Két képpel. —

FARSANG vége volt, tehát voltaképen nevetniök kellett volna mind-kettőjöknek. Igaz, hogy nevettek is, vigan voltak mind a ketten. Csak hogy fölváltva. Pedig eleinte azt hitték, hogy egyformán fogják

tölteni ezt a farsang-vasárnapját, természetesen vigan, farsangi jó kedvben.

Lehetett is rá okuk, mert nagy multság volt kitűzve Bódi bácsiéknál az egész rokonság, ismeretség gyermekei számára: nagy táncz-próba, még pedig nem is csak afféle közönséges, hanem jelmezes tánczmultság. A szülék belé egyeztek, hogy a lányok és fiúk jelmezben jelenjenek meg. Elemér hetyke csikós-legény-kosztümöt választott és kapott is; Lenke pedig mint hamu-pipóke fog a bálon megjelenni.

... LEÜLT ÉS SIRT.

Széles jókedve volt Elemérnek már korán délután. A jókedv pedig veszedelmes portéka, ha nagyon szélesen csapong. Elemér váltig kereste, mivel töltse kedvét... és Lenke nagy rémületére rátalált a Viczára, a Lenke félve-féltett hajás bábujára.

— Ejnye, szegény Vicza kisasszony! Hát neked ne legyen farsangi multságod? Megállj no! A bálba nem jöhetsz el, de legalább megszánkátatlak.

Szánkát is hamar találtak: a Lenke hosszú szalagos kalapját. Abba belé fektette

Vicza kisasszonyt és végig nyargalt vele a szobán.

Nagyot ijedt szegény Lenke, amint ezt észre vette. Meg is kísértette, hogy kedves Viczáját megszabadítsa. De ezzel csak növelte a veszedelmet.

— Meg ne próbáld! fenyegette Elemér. Mert akkor véletlenül meg talállok hirtelen botlani és rátaposok, vége lesz a Viczának is, a kalapnak is.

Lenke tudta, hogy a garázda Elemér beváltja fenyegetését, hát nagy-busan leült és

sirt. Ele
Vicza kis
fogta a d
nek nagy
a könyör

— Fa

— Ne

okoz. Ha

— Csá

És ny

a harm

a kaczag

sze szánk

az első

ban törté

lami. M

dig az,

belépett

ma és k

ázva

Lenkét.

Azutá

no, azut

féle t

követke

mama a

nehány

már f

a Lenke

Fölugro

tett a

jába és

szült az

re. Az

állt a h

mamáva

voltak

is a ven

mint fi

zette h

mar me

asztán

megint

Bizony

még s

kedvb

De

ő meg

sirt. Elemér pedig tovább szánkázta Vicza kisasszonyt. Lenke aztán könyörgésre fogta a dolgot, de az sem használt. Elemérnek nagyon jó kedve volt, kaczagással felelt a könyörgésre.

— Farsang van, szabad a farsangi tréfa!

— Nem tréfa, ami másnak fájdalmat okoz. Ha mamácska látná!

— Csakhogy nem látja ám, hahaha!

És nyargalva vonszolta a Viczát egészen a harmadik szobába. Onnan is hallatszott a kaczagása. Mialatt azonban olyan megszese szánkázott, az első szobában történt valami. Még pedig az, hogy belépett a mama és könyben ázva találta Lenkét.

Azután . . . no, azután kétfele történet következett. A mama alig szólt néhány szót, már földerült a Lenke arca. Fölugrott, sietett a szobájába és felkészült az estélyre. Aztán elő állt a hintó, a

mamával együtt beszálltak és mihamar ott voltak a bácsiéknál, ahol már gyülekeztek is a vendégek. A bácsi ügyes kis fia, Eduska, mint frakkos, czilinderes kis gavallér vezette be a vendég-kisasszonyokat csakhamar megszólalt a zene, tánczra kerekedtek, aztán következett a nagy oszonna, utána megint táncz, és így vigadtak öreg estig. Bizony Lenke rég elfeledte, hogy délután még sirdogált is. Most ki nem fogyott a jó kedvből, nevetésből.

De igaz a! Hát Elemér barátunk? No, ő meg már rég elfeledte, hogy nevetett

délután. Mikor ott a harmadik szobában kaczagott, meghallotta, hogy belép a mama. Elhallgatott és egy ideig meglapult: várva, hogy a mama kimenjen. Mikor az ajtó zárulását hallotta, vissza nyargalt az első szobába. Nem talált ott senkit; de ezen is csak nevetett.

— Azt hiszi Lenke, hogy abba hagyom, ha kimegy. Azért is megvárom s mihelyt bejön, folytatom.

Nagyon sokáig kellett várnia. Már esteledett, de nem jött senki. Megunta, ki

akart menni . . . hát az ajtó be van csukva! Eleinte csak tréfára gondolt, de végre türelmetlenné lett; hiszen már öltözni kell a bálra! Kiabált, dörömbölt s nagy sokára meg is szólalt kívül a szobaleány:

— A mama és Lenke kisasszony már elmentek. Azt izeni a mama, hogy mivel Elemér urfinak már megvolt a

farsangi mulatsága a Viczával, hát sok volna bálba is mennie. Itthon marad szobáristomban. Majd kap vacsorát, aztán mehet aludni.

Elemér rábámult a zárt ajtóra s maga sem volt bizonyos felőle, nem dermedt-e kővé ijedtében. Nem, mégsem! Mert sirva fakadt.

Ugy van biz' az . . . egyik nevet, a másik sir.

. . . CZILINDERES KIS GAVALLÉR VEZETTE BE.

ANYUSKA NEVENAPJÁRA.

BETEG valék, nagyon beteg —
 Multak napok, multak hetek
 S kínzott a kór, gyötört a láz.
 Fájt, hogy körültem bá tanyáz.

De volt egy drága angyalom,
 Ki őrzött éjjel-nappalon.
 Ápolt szelíden, édesen
 S könnyített szenvedésemen.

Ki volt ez őrző angyalom? . . .
Anyácska! — Köll-e mondanom?
 Hál' Isten, újra ép vagyok!
 S hogy eljött drága névnapod,

Ládd: hull szememből permeteg,
 Hálából sir ma gyermeked.
 Nem fáj a könnyem; boldogit —
 S hálám fog élni holtomig.

Am szóban én szegény vagyok
 S csupán csak ennyit mondhatok,
 Amíg czirógat a kezem:
„Anyácskát áldd meg, Istenem!”

KIS REPEDÉS, KIS HIBA.

— Keleti példázat. —

(Keppel a 120. lapon.)

SZORGALMASAN öltögetett, háza nyitott
 csarnokában ülve, a szelid és okos
 Si-Tu. Mosolygott hozzá és örült.

— Lám, lám! Milyen jó, hogy észre
 vettem.

Javában öltögetett, mikor beszóltak hozzá
 a hugai: I-Tu és Mi-Tu.

— Értted jöttünk, kedves Si-Tu. Gyö-
 nyörü az est, jöjj velünk sétálni.

— Nem mehetek, hugocskáim, sürgetős
 a dolgom. Repedés van köntösömön, azt
 előbb bevarrom.

— No bizony, szólt I-Tu, nem olyan
 sürgetős az! Láttam én, csak kicsike repe-
 dés, nem is igen látszik.

— Ugy van, hagyta helyben Mi-Tu.
 Ráérsz te arra később is.

— Dehogy dehogy, hugocskáim! Lukább
 követnétek ti is a példámat.

I-Tu és Mi-Tu nagyot nevettek.

— Hogyan kövessük? Nincs a mi kön-
 tösünkön semmi foszlás, repedés.

— Lehet, hogy nincs ruhátokon, de van
 hiba elmétekben. Mert im arra unszolta-
 tok, ne törődjem a kis repedéssel, mert
 oly kicsi, hogy nem igen látszik. Aki így
 szól, mind nagyobb-nagyobb hibát fog
 kicsibe venni s utoljára talán igen nagy
 hibába esni. Elhiszitek?

— Igazad van.

— Így már helyes. Én bevarrom a kis
 repedést, ti belátjátok a kicsi hibát. Higyé-
 tek meg, mind a kettőn addig kell segí-
 teni, amíg nem is igen látszik; mert ha
 nagygyá lett, csufúsággal jár és sokszor ki
 sem javítható!

VIG CSUSZKÁLÁS.

— A »Kis Lap« 58-dik színes műmelélete. —

LUK, lányok, no még egyszer, talán
 utoljára, ránduljunk ki ma délután a
 liget tavára; használni kell a jó időt, amíg
 fagy keményen; mert ha olvad, többé már
 nem csuszkálunk a jégen. Ide s tova Tél
 apó majd bucsut mond már nekünk s nagy
 időre messzi földre megy fagyos vendé-
 günk. Vig örömmök egész sorát viszi el
 magával . . . bucsúzzunk hát tőle egy nagy
 vig verseny-csuszkával.

Ime a tó sima jege mint a tükör csil-
 log, a kopasz fák ágain a téli nap átvil-
 log. Rajta! Vigan! Iramodjunk neki nagy

erővel! K
 végén dől
 végig kell
 tünk s a
 nagy baj
 rajta! Ka
 san talpra
 ne nehez
 vetsz, mil
 Hát ti c
 kodtok? '
 kálni sen
 Tél apót
 tanultató
 nektek s
 mig nekü
 adta. S i
 utat kiva
 nagy örö

MEGF

A »K
 mában k

Helye
 Sándor, L
 Ránzai Á
 Jenőke, L
 Jancsi, bá
 Lajos és
 Rothfeld
 és Zoltán
 Horváth
 Rózsika
 Tódorka,
 Gyuri, H
 Irénke,
 Orsolya,
 Marianna
 Jenő, Dé
 Mike, H
 Károly, M
 Zoltán, F
 Arthur,
 Saláth I
 Hagymás
 Szelke H
 Ivány I
 Gerstmar
 F. b.)
 Margit, e
 »Kis L

erővel! Ki a legény, az majd ott a csuszka végén dől el. Egyetlen egy csuszánásra végig kell röpdülni. Ha nem birod, feldöntünk s a jégre fogsz csücsülni. Az sem nagy baj... no ne jajgass, inkább ne vess rajta! Katona-dolog az ilyen; ugorj gyorsan talpra! S ha neveltünk bukásodon, azért ne neheztelj: majd jön sora, hogy te ne vetsz, mikor más esett el.

Hát ti oda künn a parton, csak úgy bámészkodtok? Talán félték? Avagy talán csuszkálni sem tudtok? Már ez szégyen! Hát Tél apót meg sem becsültétek? El nem tanultátok tőle a vig mesterséget? Így hát nektek szomorú volt a tél négy hónapja, míg nekünk a vigságnak sok kedves napját adta. S így bucsuzunk Tél apótól: »Csés utat kívánunk! Az év végén jőjj el újra, nagy örömmel várunk.«

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 5-dik számban közölt rejtett név megfejtése:

Gellérthegy.

Helyesen fejtették meg: Harkányi Sándor, Loránt Ella, Riesz Kornél, Fuchs Pali, Ránzai Ármán, Kaiser Rózika és Ferencz, Benkó Jenőke, Mandel Ibolyka és Mihály, ifj. Büttel Jancsi, báró Pongrácz Béla, Szél Piroška, Szántó Lajos és Zoltán, Pollák Irén, Margit és Béla, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Mihályfi Ernő és Zoltán, Nátafalussy Béla, Schlézinger Ottó, Horváth Böske, Nékám István és Ervin, Pintér Rózsika és Margit, Schwarz Mirza, ifj. Lányi Tódorka, Reinitz Katinka, Hunfalvy Livia, Bisicz Gyuri, Hűvös Róbert és László, Busay Gizike és Irénke, Lehmann Henrik, Patterson Margit és Orsolya, Heksch Ilona, Tobisch Ili és Irén, Juhász Marianna, Szukováty Imre, Ember Pista, Szájbely Jenő, Dénes Zsófia, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Hügel Emma és Jenő, Bolyó Pálma és Károly, Mérey Ágosta, Viesenberg Lajos, Gálosy Zoltán, Hirschler Viola, Goldberger Ödön, Blau Arthur, Havas Margit, Pallay Klári és Sándor, Saláth Ilonka, ifj. Kalotay Viktor, Diamant Róza, Hagymássy Lajos, Schlesinger Malvina és Ella, Szelke Hajnalka és Józsi, Grotto Gyula, Szentivány Karola, Egert Adorján, Sántha Irénke, Gerstmann Malvina, Wamoscher Lujza (magad írj! F. b.) Ungár Jenő, Grünvald Ilonka, Lukács Margit és Nándor (nem »Kis Ujság« a neve a »Kis Lap«-nak. F. b.), Csizék Ilona, Mansfeld

Nora, Beer Lilike, Nyáry Miklós, Flesch Károly, Frankl Frigyes és Pepi, Schwarz Magda és Béla, Bügler Paula, Háy Elek, Plotényi Tóni, Wágner Irén és Évi, Nagy Mariska, Barhó Feri, Arkay Masa, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Ficzek Mariska, Neumann Rudolf, Lang Mariska, Márkus Palika, ifj. Nagy Elemér, Weldin Oszkár és Sándor, Gyémánt Ilona, Ádámfi Elek, Boemelburg Konrád, Flamm Erzsé, Szentpétery Gyula, Buday Annuska, Bónis Berta, Fuchs Szeréna, ifj. Paukovich Andor, Szigethy Lenke és Lajos, Klein Gizi, Kenessey Paulina, Eckstein Irma és Margit, Gruber Henrik (és nem »Heinrich«) és Jenő, Weisz Sándor és Ödön, Tölgyi Sándor, Czinner Géza, Eibenschütz Aranka, Schulek Erika, Robicsék Béla, Hegyessy Gyula, Somló Sárka, Kremzír testvérek, Málits Irma, Nagy Ida, Niessner Eleonora, Blanka és Aladár, Rosenberg Rózsika és Zsiga, Müller Mariska, Schwartz Terka, Görgey József, Balkányi Kálmán, Záborszky Dezsőke, Mészáros Zsófia, Veres Katicza, Blumenstock Elek és Imre, Zwibach Ernő, Kilián Géza, Zubor Imre, Weisz Rózsika, Okolicsányi Maresa, Gaál Gyula, Ferenczy Erzsé (illik kirojtosodott inggallérral látogatást tenni? Nem. Illik rongyos szélű papirosra írni? Nem. F. b.) Póts Ibolya, Grubits Mariska, Rémi Zsófi és Róbert, Földváry Feri, Hilf Pál, Greisinger Irén, Királyi Vilma, Ábelles Juliska, Glatz Erik, Weil Alice, Kubinyi Dárius, Winkler Edith és Margit, Lator Erzsike, Pecz Irénke és Gyula, Wicha (?) Alajos (nevedet ird ki világosan. F. b.), Hirsch testvérek, Löbl Paula, Engelmann Olga és Irén, Koritschoner Margit, Benke Mariska, Brenner Ernő és Zoltán, Dalmady Irénke és Janniczky Mária, Kertész Zoltán, Krammer Erzsike és Boriska, Katrenyák Mariska, Ordódy Irén és Laczi, Lázár Bertike és Imruska, Gyurkovits testvérek, Przybilla Jenő, Jákó Jánoska, Polyák Károlyka, Székely István és Fajzi József, Deresényi László, Deutsh Erzsike és Frigyes, Wymetal Emil és Kuszezak István, Pap Liszka, Zsembery Mariska, Varga Pista, Czigler Margitka, Kornstein Edith, Schwarz Lenke, Kovács István (mért nevezet te engem Istvánnak? Én nem vagyok egyéb, mint F. b.), Szinyei-Merse Zsiga, Gyurkovich Dódi, Freund Bertha, Schulz Mariska és Pál, Berczelly Jerta, Czeke Miklós és Pali, Tichtl Leona, Ledniczky Erzsike, Kovács Ilona, Áchim Mariska, Unger Béla és Ervin, Augustin Gizi és Mimi, Imre Ilonka és László, Piller Géza (a magad írása? F. b.) Rosenzweig Ármán, Boda Margit, Pap Béla, Putz Pál, Österreicher Elza, legifj. Kulin Imre, Eigner Imre és Miklós, Deutsch Ilonka, Kövesy Rudi, Rigó Dezső, Schlichter testvérek, Kurzweil Gyula és Emil, Deutsch Hedi (csinos írásodban örömmöm teltet. F. b.), Fáy Erzsé, Jármay Károly, Hecht Margit és Piroška, Péterfi Margit, Wohl Gyula, Szathmáry Marietta, Kemény Béla, Fleischmann testvérek, Rechnitz Dezső, Eötvös Helénke, Angyal Irma, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Gyárfás Berta, Kleeberg

Géza, Pyber Margit és Béla, Ferbstein Berta, Benedek Dénes, Bogya Annuska, Nyilassy Andor, Rodakowski Alma és András, Pap Irénke, Fogel Ilona, Draskóczy Lajos, Zakár Margit, Ilonka és Lajos, Nagy Lajos, Kovács Gyula, Michalik Ilonka, Stermeczy Lajos, Weisz Bella és Lajos, Mitták Loránd, Pumsenberger Maria, Guttmann Fanehon, Máriássy Ila és Anna, Engelmann Jenő, Fejér Józsi, Strasirbka Modesta, Terstyánszky Margitka, Vályi Ludovika, Visy Masi, Spitzer Pál, Kovács Sárika, Szilágyi Évike, Pruzsinszky Augusta, Zurányi Gusztáv, Madarassy Gáborka, Goldstein Teri és Erzsi, Robitsek Elíth és Anna, Imreh Árpád és Gyurka, Herzfeld Sándor, Peér Józsi. Botka Lajos és Andor, Kubinyi Gyula, Karikás Józsi, Muresán Kornélia és Adorján, Miskolci Laci, Denk Gusztáv, Kálvin Erzsi, Madarassy Géza, Engl Jolán és Rózszi, Gonda Lajos, Farkas László, Krausz László, Adler Margit és Ernő, Sófaly Anna, Peőcz Magda, Pogány Stefike, Frankl Friczi, Vállas Ilonka, Bodor Jolán, Krejbik Sándor, Farkas László, Csippék testvérek, Ghyczy Józsi, Lányi István és Rudolf, Müller Emmi, Imrődy Kálmán és Károly, Schreyer Imre, Laszkáry Marianna, Salamon Gyula és Ernő, Visy Masi, Bölöni Margitka, Várady Böske.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Goldberger Ödön, Szombathelyt*, kinek a jutalomkönyvet (*»Robinson Crusoe élete és kalandjai.«* átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVIII. köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Czigler Margitka, Zsembery Mariska, Kornstein Edith, Varga Pista, Hecht Margit és Piroška, Péterfi Margit, Kemény Béla, Szathmáry Marietta, Pyber Margit és Béla, Rodakowski Alma és András, Bölöni Margitka, Pruzsinszky Augusta, Madarassy Gáborka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Máriássy Ila és Anna. A rejtvényeket azért közlöm, hogy megfejtsétek. Hogyan haragudhatnám tehát, ha csakugyan bekülditek a megfejtést? — **Selevér Flora.** Közölni fogom, mert jól van megszerkesztve. Csak hogy nagyon sok régebben elfogadott van előtte, a közlés idejét tehát meg nem határozhatom. — **Schvartz Terka.** Megesimálva jól van mind a kettő. De az első csak egy fölkiáltás, a másik meg szerfölött könnyű. — **Balkányi Kálmán.** Nagyon régi dolog az. — **Nyáry Miklós.** Sikerült. Közlöm is. — **Tölgyi Sándor.** Jól esett olvasnom gondos írásu, takaros levelkédet. — **Saláth Ilonka.** Félsz közölni velem a rejtvényedet, de azért mégis csak közlöd, ugy mondod. Jól

tetted. Csak azt nem tetted jól, hogy a feladvány mellől kifelejtetted a megfejtést. Én csak nem tűnődhetek rajta? — **Sternberg testv.** Köszönettel fogadtam s hova-előbb megjelen. A többire nézve intézkedik a kiadó-hivatal. — **Plotényi Tóni.** Ügyes rajz. Mégis, ha az eredetit bírnám, amelyről oly sikeresen lemásoltad, a foto-zinkografikus eljárás megkönnyitene a jelenet közlését. Megkaphatnám? — **Beer Lilike.** Kijelentettem már, hogy ok nélkül nem üzenetek senkinek sem közületek. Csak ha valami dologban kéred tanácsomat vagy felvilágosítást, akkor válaszlok. Csak nem írhatok feleletet a sok száz levélre, melyet hetenként kapok? Ugy-e bár Lilike, ezt belátod. — **Littauer Ilonka.** Nem szokásom ugyan közölni azokat a lelkes és hálálkódó sorokat, melyeket naponkint veszek az én kis olvasóimtól. De a te levelkédben annyi a kedvesség, hogy nem állhatok ellen s egyszer én is ide ígtek egy ilyen nyilatkozatot. A levelke ez: Hígyje meg kedves Forgó bácsi, hogy mióta a *»Kis Lap«*-ot olvasom, kétszer olyan boldog vagyok, mint azelőtt. Ezer köszönet azokért a szép képmellékletekért és a szép naptárért, melyeket nekem küldött. Mindig nehezen várom a vasárnapot, mivel akkor jön meg az én drága *»Kis Lap«*-om. Mikor az első megjött, azt sem tudtam: mit csináljak örömmemben. Össze-vissza csókoltam apuskámat, kezeit, arcát, ahol csak értem. Olyan örömmel volt, mint talán még soha. — **Terstyánszky Margitka.** De hát miért nem foglaltad a te feladványaidat megfelelő alakba? — **Rosenberg Rózsika és Zsiga.** Régi kedves barátomnak kis rokonait örömmel fogadom. — **Vágó testv.** Arra bizony én föl nem szólitom egy kis olvasómat sem, hogy csonkítsa meg a maga *»Kis Lap«*-példányát azzal, hogy a másét kiegészítse vele, mikor én ellenkezőleg, inkább arra intem őket, hogy becsüljék s tartsák szépen rendben. Tán valamely anti-quariatus segíthet bajodon. — **Záborszky Dezső.** A felvilágosítás után is csak régi jó ismerősöknek vallhatjuk magunkat. A korrejtvényre rákerülhet a sor, de csak idő múltán, mert épp most közöltem ilyent. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

Gy. Z., V. M., G. I., S. L., H. V., Cs. F. Feltűnő. Nyomban az után, hogy a m. heti számban kijelentettem, miszerint megkövetelem a levél-küldemények tiszta és tisztességes belső és külső alakját — hat igen gondatlan alakú levelet kaptam. A benők foglalt megfejtést, bár helyes, nem vehetem figyelembe. **F. b.**

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencz-tere 3.*